

B – 7^e zondag van Pasen – 16 mei 2021 (eerste mis neomist John Ashirvadam)
Hand 1,15-17.20a.20c-26; 1 Joh 4,11-16; Joh 17,11b-19

Alleen verder

Deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren is in het kerkelijk jaar een eigenaardige zondag. Sinds zijn Hemelvaart is Jezus uit zicht, verenigd in de goddelijkheid van de Vader, en Gods Geest is nog niet over de apostelen en de eerste Kerk gekomen. De Evangelielezing van vandaag is een stukje uit de Afscheidsrede van Jezus. Het is een gebed dat Jezus richt tot zijn Vader, en waarin Hij zijn Vader vraagt over zijn leerlingen te waken: “Nu kom ik naar U toe,” zo bidt Jezus, “maar bewaar in uw Naam zij die Gij mij gegeven hebt”. Dat zijn wij, die als weeskinderen achterblijven. Er heerst, op deze zondag in het kerkelijk jaar, zo’n beetje een sfeer van afscheid, alleen achterblijven, en de onzekerheid om als weeskinderen alléén verder te moeten. EN maar wachten op de komst van de Heilige Geest.

Maar toch klopt hier iets niet. Immers, Gods Geest waait al lang, en hevig. Want als u vanaf Pasen iedere dag naar de kerk bent gekomen om deel te nemen aan de Eucharistie, maar zelfs als u alleen maar op de zondagen bent geweest, dan hebt u zes weken lang al die prachtige verhalen gehoord uit het boek van de Handelingen van de Apostelen. Die verhalen gingen over die eerste kerk, en dat was niet meer dat clubje bangeschijters, opgesloten in een zaaltje, die dagen onmiddellijk na de Verrijzenis, waar zelfs de apostelen niet konden geloven dat Jezus was verrezen voordat ze hem zelf hadden gezien, zoals de ongelovige Thomas... Dat was na Pinksteren wel anders. En we hoorden de afgelopen zes weken dus al die verhalen uit het boek van de Handelingen van de Apostelen, die ons dat mooie beeld schetsen van die verkondigende kerk, die na de uitstorting van het vuur van de Heilige Geest, zich ontplooidde als een dynamische, charismatische, super-actieve gemeenschap, met mannen die met overtuiging de Blijde Boodschap van Jezus verkondigden, stad en land afliepen, en zelfs nog verre bootreizen durfden te ondernemen. Een kerk van idealisten, die het aandurfde om te leven in gemeenschap van inkomsten en van goederen, maatschappij-kritisch. En dan vallen alle verschillen, onderscheidingen van ras, nationaliteit of cultuur weg, en dan gaan Paulus, Barnabas, Silas naar Antiochië, naar Korinthe, naar Athene, naar Klein-Azië, doet er niet toe, waar maar die Boodschap van Christus verkondigd kan worden.

Ja, wie verkondigt nu, heden ten dage, die Blijde Boodschap van Jezus? En wie verkondigt die Blijde Boodschap vandaag, in ons Nederland? Hoe staat het eigenlijk met onze Kerk? De beelden van jouw wijding, die we allemaal hebben kunnen volgen via de media, deden me onweerstaanbaar denken aan die massale priesterwijdingen uit de jaren 1950 die ik nog live heb mogen meemaken, 17, 19 man tegelijk priester gewijd! Nederland had ooit zo’n levende kerk, als jullie nu in India. Zo’n eeuw geleden werden vanuit het bisdom Roermond een honderdtal priesters in het buurbisdom Luik ingezet, om te gaan helpen, we hadden er immers genoeg. In de jaren 1950 en 1960 waren 7.000 Nederlandse missionarissen (priesters, broeders en zusters) werkzaam in missiegebieden, dat is één missionaris per 600 katholieken, en waren ruim 400 Nederlandse priesters in Frankrijk actief.

We weten het allemaal, en we weten het maar al te goed, Nederland is nu missieland geworden. En het is allemaal heel snel gegaan. Overigens, we hebben niet zozeer te weinig priesters, we hebben vooral te weinig gelovigen. Nog maar 5% van wat zich in Nederland “katholiek” noemde, is kerkbetrokken. We weten het allemaal heel goed, in alle eerlijkheid, Nederland is missieland. En alleen levende kerkgemeenschappen brengen ook roeping voort.

En dan komen priesters naar Nederland uit al die landen waar wèl levende

kerkgemeenschappen zijn, India, Sri Lanka, Slovenië, Venezuela, precies zoals Paulus en Silas ooit naar Antiochië en Athene trokken. Ja, ook nu trekken mensen als Paulus, Silas, en al die anderen, de wijde wereld in, om Jezus' Blijde Boodschap te verkondigen.

Maar de vraag die wij ons vandaag óók moeten stellen, en nu word ik even kritisch, is niet zozeer: wat aardig, John, dat jullie ons vanuit het verre India komen helpen, de vraag is veeleer: is onze kerkgemeenschap ondertussen zo doodgebloed, zijn wij zozeer missieland geworden, dat vanuit onze kerk geen roepingen meer komen? Maar goed, ik wil de feestelijke sfeer van vandaag niet bederven.

John, ik weet niet wat ze jou verteld hebben, maar weet wel, en je zult het ondertussen al gemerkt hebben, je wordt missionaris in een missieland. En dan voel je je soms alleen. Ja, je moet hier alleen verder.

Dat wij alleen verder moeten, en ook alleen verder kunnen, dat hebben we de laatste zes weken iedere dag gehoord, wanneer we lazen uit het boek van de Handelingen. Ook vandaag weer, in de eerste lezing, met de keuze van de apostel Mathias, waarmee we werken aan de opbouw van de gemeenschap. Want we móéten verder. Dan moet er allereerst een leerling gekozen worden om het Twaalfstal weer compleet te maken. Een historische gebeurtenis, want voor het eerst is het nu niet meer Jezus Zelf die kiest, voor het eerst wordt de keuze van een apostel een samenspel tussen de jonge kerkgemeenschap en Gods Geest. Dat is ook Pinksteren. De geloofsgemeenschap structureert zich in de dynamiek van de Heilige Geest, en vanuit de inspirerende kracht van de Heilige Geest verkondigen wij de Blijde Boodschap.

Onze kerk heeft een uitstekende keuze gedaan om voor deze zondag tussen Hemelvaart en Pinksteren, een stuk te nemen uit die mooie afscheidstoespraak van Jezus bij zijn Laatste Avondmaal, zoals die op schrift is gesteld door Johannes de Evangelist, John, jouw patroonheilige. Jezus gaat terug in de heerlijkheid van zijn Vader en Hij bidt voor zijn leerlingen, die in de wereld zijn, die alleen achterblijven en die het nu alleen moeten doen, die nu alleen verder moeten. Jezus weet dat Hij er straks niet meer zal zijn, Hij weet dat Zijn leerlingen Zijn werk alleen moeten voortzetten, en Hij weet ook dat ze dat niet kunnen, dat ze dat niet aankunnen, dat het te hoog gegrepen is, zoals Zijn Boodschap voor ons, Zijn kwetsbare kerk, eigenlijk te hoog gegrepen is. En we weten uit de geschiedenis van de Kerk hoe vaak het misgegaan is. En toch! Want gelukkig, God zij dank, is het niet alleen zondag Pinksteren, maar sinds Pinksteren is het iedere dag Pinksteren.

“Zoals Gij mij in de wereld gezonden hebt”, zo bidt Jezus vandaag tot zijn Vader, *“zo zend ik hen in de wereld”*. Die zending, John, heb jij gekregen bij jouw wijding. En daarom wil ik graag heel dat gebed dat Jezus vandaag uitspreekt, toepassen op jou, John. Samen met Jezus wil ik bidden (en wij allemaal) voor jou, dat God jou mag begeleiden in je leven, als je door Jezus in de wereld wordt gezonden, dat God je mag afhouden van het kwaad, dat God je mag heiligen, dat je mag doen wat God gebiedt, dat je op tocht mag gaan en vruchten mag voortbrengen die blijvend zijn.

Régis de la Haye, diaken